

Előfizetési árak:
 Évesre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hóra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. itélőtábla épületével szemben.
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1-ső szám
I. EMELET
 hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.
 —
 Kéziratok vissza nem adatnak
 —
Hirdetések
 a kiadóhivatalban vétetnek 18

Szabadalmazott világcsalás.

Pécs, 1895. augusztus 5

A lapunk által leleplezett kiállítási szédelgés méltán okozott széles körben szenzációt és általános megbotránkozást. Nem is annyira a tényen utközik meg a közönség, mert hisz a szédelgések korszakát éljük, a hol a mások becsapása napirenden van és így a társadalom erkölcsi érzéke már eltoompult az efféle iparlovagi stiklikkel szemben, de felháborodik a laikus ember igazságérzete azon, hogy ezek a csaló üzelmek egészen nyíltan és iparszerűleg folynak a hatóságok szeme láttára, a nélkül, hogy a jeles firmáknak csak a hajuk szála is meggörbülne.

Egy csaló banda ezrével fosztogatja az ország kereskedőit és iparosait; soha meg sem tartott kiállítások képzeleti kitérítéseit drága pénzért sózva a nyakukba; illetékes hatóságok, mint az ipar- és kereskedelmi kamara, felhívják ez üzelmekre a kormány figyelmét; a napisajtó közli a szédelgők nevét és pontos lakcímét, szolgál megbízható adatokkal a bűnös manipulációk felől: de azért az üzlet folyik tovább és virágzik, mert hát biztos alapra támaszkodhatik, az emberek hiúságára s a törvény megkerülhető voltára.

Ma már száználmosolylyal tekintünk vissza a régi céhbéli mesterek remekeléseire, napjainkban már egészen átment a köztudatba, hogy a nagyközönség igényeinek biztosítására éppenséggel nem szolgált az, ha az önálló ipart üzni szándékozó mesterember nagy fáradsággal és még nagyobb költséggel remeket csinált, mert a mikor aztán a céhbe fel lett véve, nem azon iparkodott, hogy további gyártmányai az elfogadott remekhez méltók legyenek, hanem hogy vásári cikkek minél tömegesebb forgalomba hozatalával a remekelés költségeit behozhassa.

Nos, ezt az eljárást iparosaink ma is praktizálják, csak hogy más alakban. Készítenek egy-egy „remeket“ egyik-másik kiállítás számára, s ha ott megkapták az óhajtott kitérítést, akkor nagyon is nem kiállításba való munkával iparkodnak a kiállítás busás költségeit a hiszékeny vásárlókon megvenni; mert a közönség is jobban bizik a jury ítéletében, mint a saját tapasztalatában.

Az iparosnak, kereskedőnek kitérítés kell, hogy üzlete felvirágozzék, de hát ilyet megszerezni sokszor a legjobb igyekezettel sem lehet, mert a juryk sem ítélnék mindig a szigorú igazság szerint, ott is beférkőzik a protekció egy részről és az üzleti feltékenység más részről. Kapóra jön tehát az a „kiállítási ügynökség“, mely jó pénzért biztosítja az eredményt és szállítja a cifra medáliát.

Ha aztán utólag kivil, hogy az egész kitérítési história csak humbug, a becsapottak restelik a dolgot s inkább eltagadják, sem hogy panaszt emelnének a csalók ellen. S ezek, mint jó törvénytudók, számitanak erre, mert a csalást bünteti ugyan a törvény, de csak a megkárosított fél panaszára; ily magánpanasz hiányában akár maguk a világcsalók dicsekedhetnek el a legszigorubb királyi ügyész előtt üzelmekkel, a büntető igazságszolgáltatás kezeibe ez sem adhatja őket.

Büntető törvényünk revízióját már évek óta készítik elő az illetékes szakkörök, de arról, hogy a csalás bevételessé a hivatalból üldözendő büntettek közé, még eddig szó sem volt. A büntető törvénykönyv meghozatalánál a miniszteri indoklás a csalásnak csupán magánvádra való üldözését azzal okolta meg, hogy a csalásnál csekélyebb foku az a közérdek, melyben a kisebb csalások esetében az állam érintetik s a megcsaltnak vonatkozása esetében a bizonyítékok megszerzése a legtöbb esetben csaknem a lehetetlenségek közé tartoznék.

Láthatni ebből, hogy a helytelen intézkedésnek az indokolása is sántikál, mert hát az egyszerű tolvajlásnál sem nagyobb foku a megsértett közérdek, mint a csalásnál, s mégis a lopást hivatalból tartozik üldözni a büntető bíró, míg a csaló a szemébe nevethek neki, ha a károsított fél nem kéri a büntetést. Aztán önmagával is ellenkezésbe jön a miniszteri indoklás, a mikor beismeri, hogy csak kisebb csalások esetében csekély a megsértett közérdek, de a magánvadász szükséges voltát nem szoritja a kisebb csalásokra, teszem az 50 frton alóli vétségi esetekre, hanem a százezer forintos csalásokat is kiveszi a hivatalból üldözendő büntettek közül.

És mi száz miniszteri indoklás ellenére is

azt mondjuk, hogy a csalások, igenis, nagy állami közérdeket sértenek, mert aláássák a közérkölcseket, korrumpálják a társadalmat, a mit pedig megakadályozni legalább is akkora erkölcsi kötelessége az államnak, mint egy tyuknak vagy birkának megvédeése a tolvajok ellen.

Hisz a büntető törvénynek ez a kivételes intézkedése egyenes felbátorítás a csalásra: csaljunk derűre-borura, ha aztán száz eset közül egyen rajta csipnek, kiegyezhetünk a károssal ötven percentre, s ha sikerült nagy vagyont összezsáolunk, polgártársaink még hajlongani is fognak előttünk, mert a bankókra nincsen ráírva, hogy milyen uton-módon szereztük őket.

A meggazdagodás után való szertelen törekvés egyik leghatalmasabb forrása közérkölcseink elzüllésének; nagyon elhibázott lépés volt tehát ennek a gazdagodási vágynak jogtalan kielégítésére a csalás kiváltságolása által alkalmat szolgáltatni.

De hát mi modern állam vagyunk, s a modern korszellemet büntető törvénykönyvünkben a vagyon elleni büntettek közt a csalásnak adott kiváltságos állás képviseli.

Kiállítási szédelgők.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1895. augusztus 5.

Mint a lavina, mely kis hógolyóból fakat, falvakat döntögető förteteggé, vészedelemmé lesz: akként a „Pécsi Figyelő“ leleplezései a Herceg és Mauthner csaló-cég üzelméről bejárták az egész országot, és több fővárosi lap által kommentálva, ma már oly szükre vonták a hurkot a két jeles firma nyaka körül, hogy nemsokára — hisszük — az igazságszolgáltatás kezebe kerülnek.

Addig is, míg ennek a nagyobbszerű csalásokra berendezett cégek levelezéseit, melyek élénk világot vetnek arra a lanyha ellenőrzésre, mely hatóságaink részéről ekklatánsá teszi, hogy nagyban hozzájárultak ők is ahhoz, hogy ezek az üzelmek ily nagy kiterjedést vehettek, addig is míg ezekkel a nyilvánosság elé léphetünk, nem utolsó bizonyítékát képezi a csalás és zsarolás tényálladékaiknak konstatálásához az a levele ennek a jeles cégnek, melyet egyik pécsi megsarcolásra kizemelt iparoshoz intézett, a melyben visszakéri összea, a kiállítás, a kitérítés tárgyában irt leveleit. Mivel az illető iparos ezeket nem küldte

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

M a g a.

Ne tudni ki kezdte, nem tudni hol kezdtek. Ugy keletkezett, mint valami új szabás, melyet szeszélyes szárnyaira vesz a divat, vagy egy fülbemászó magyar nóta, mely ott termett valahol az alföldi rónán, mint valami vadvirág és rövidre rá széles Magyarország minden mulató gavallérja huzatja a cigánynyal, mostanság ez lévén az ő nóta.

Csak egyszerre azon vettük magunkat észre, hogy kifogástalan jó társaságbeli hölgyek és férfiak, ifjak és leányok az egymással való bizalmas érintkezésben teljesen mellőzik a régi hagyományos kegyelmet. Az ötvenes évek irodalmának emlőin nagyra nevelt kegyedet és önt és egymást nyilvánosan magának szólongatják, a Cenci nénik és Kottlik Zir zabellák nagy megbotránkozására.

És az volt a baja, hogy így keletkezett. Csak a szegény magyar nóának van meg az a joga, hogy divatosvá váljék, a nélkül, hogy valaki megkérdezné honnan jött? Minden egyéb divatnak „születni“ kell. A női ruhaviseletnek valamelyik előkelő párisi atelienben, a férfi divatnak egy a walesi herceg protezsálta londoni szabóműhelyben. Divatos szólásformák pedig csak akkor grasszállhatnak, hogy ha valamely nagyuri szalonból kerültek ki, vagy ha az irodalomban jutnak karriérhez.

A szegény magának nem volt ilyen előkelő a

születése. Nosza meg is indult eliene az irtó-háboru. Töméntelen cikk, karcolat, csevegés, sőt egy jeles írónak pályakoszoruzott volta mellett is szerencsétlen véget ért szindarabja igyekezett megértetni a közönséggel, hogy milyen barbarizmus, mennyire mauvais genre, hogy a jó társaságban magázzák egymást az emberek. Micsoda elvadulása az erkölcsöknek! — kiállítottak fel a magyar irodalom Bayardjai; micsoda ázsiai barbárság, modortalanság! — irták a zsurnalisztika ajroperjei, főleg azok, a kik pár heti külföldi tanulmányutjuk révén a külvárosi kávéházak törzsközönsége előtt a nyugateurópai kultura zászlóvivőiként szeretnek szerepelni. Ennek a szegény kétvágó szócskának csakugyan nagy bün terheli a lelkiismeretét, ha csak fele is igaz azoknak a vádaknak, melyeket tollforgató ellenségei rászórtak, kik legnagyobb részben csak annyit tudnak róla, hogy manapság a szóbalányokat szólítják így, de azt már legalább is elfelejtették, hogy még e század elején, és azelőtt vagy 2—3 századig a főúri és a művelt nemes családokban ez volt a megszólítás bizalmas formája. Levelekben kegyelmedezték egymást, de otthon a maga járta. Még Kisfaludy Károly a Szegedi Rózsához irt leveleiben mindenütt magát olvashatni.

Most, hogy félszázados álmaiból újra ébred ez a régi szép szó, és jogait követeli, illő megvizsgálnuk, hogy voltaképp micsoda komoly kifogást lehet hat ellene felhozni?

Ez a kérdés megérdemli, hogy behatóan foglalkozzanak vele és fontosságát nem szabad kiesinyelni. A magyar társas érintkezés törvényei, fájdalom, még nincsenek kodifikálva. A modern magyar társaság még

sokkal fiatalabb és — a mi a legfőbb akadály — sokkal szaktagottabb, hogysem hagyományai lehetnének, és szentesített szokásai, melyek alapján egyégesen lehetne megállapítani azokat a számtalan finom és apró részleteket, melyek nyugaton a „jó modort“ alkotják. Nálunk még modor dolgában a hány ház, annyi szokás, és talán azért van annyi félszeg modoru ember. A jó modor egyik főkélléke a biztosság; de nálunk sohasem lehet biztos az ember, hogy magaviselete megfelel-e ama kör hagyományainak és szokásainak, a melyikben épen megfordul? Az egyöntetűségnek ez a hiánya különösen érezhető a megszólítási formáknál.

Még a törvényhozás két házában is mennyire különböző a gyakorlat

A képviselőházban a szónok a jelenlevő összes kegyelmes, méltóságos és nagyságos urakat csak egyszerűen ezzel a gyűjtőnévvel tiszteli meg, hogy: T. Ház, és ha beszéde közben megemlékszik egy képviselőről, legyen az egyszerű lateiner, gazda, vagy akár miniszter, valóságos belső titkos tanácsos, esetleg főhercegi rangot vindikáló aranygyapjas vitéz, — csak egyszerűen így aposztrofálja: „képviselő ur“, „miniszter ur“, vagy ha nagyon udvarias akar lenni, azt mondja: tisztelt miniszter ur, tisztelt képviselő ur vagy képviselőtársam. Egyszer Beöthy Algernon szónoklat közben gróf Andrássy Gyula akkori külügyminiszter nevét említvén, hozzátette, hogy ő exellenciája. Nagy zugás, nevetés támadt erre a házban, a mely még akkor sem csillapodott le, a mikor Beöthy ünnepélyesen kijelentette, hogy: az exellenciáját visszavonom. Mennyire másképp van ez a főrendiházban.

viassa, abban a helyzetben vagyunk, hogy ezeket alkalmilag kronologikus sorrendben közölhetjük.

Hogy mily véleményekkel vannak erről a jeles szövetkezetről a fővárosban, időszerűnek tartjuk a „Bpesti Hírlap“-nak tegnap a pi számában „kiállítási hírnék“ cím alatt megjelent közleményét reprodukálni.

„Ast hinné az ember, hogy ez a két fogalom össze nem fér, de egyenesen kizárja egymást. És ime, sajnosan kell tapasztalunk, hogy az élmesnek, okosnak, körültekintőnek és praktikus eszűnek hirdettek kereskedők is olyan gólyák tudnak néha lenni, akár csak egy első éves jogász, a kit a vidékről küld föl a mama Budapestre sok pénzzel és sok pogácsával.

Hetek óta sejtik, de most már bizonyosan is tudják, sőt a rendőrség is nesztét vette annak, hogy valami Agentur und Vertretung internationaler Ausstellungen nevű szőlőhámos vállalat, a melynek extra „Vertretung“-ja van Budapesten is, minő hallatlan vakmerőséggel és szemérmertlenséggel csapja be kereskedőinket, a kik szeretik a kitüntetését és a reklámot.

A banda több kiváló berlini férfi aláírásával, — a kik azonban valószínűleg csak a rendőrség révén fogják megtudni névaláírásuk és közreműködésük történetét — „bizalmas“ leveleket küld a fővárosi és főként a vidéki kereskedőkhez, a melyekben föl hívja figyelmüket a berlini nemzetközi ipari és művészi kiállítására, valamint a másutt rendezendő kiállításokra is, a hol ők, mint oszlopos tényezők, az illetőknek hajlandók diplomát, aranyérmes diszoklevelet, ezüstérmes diszoklevelet, bronzérmes stb. szerezni, természetesen illő honorárium fejében („für hervorragende Leistungen“).

Már most az a jámbor kereskedő, a ki alig várja, hogy az ő boltján is ott diszelegjen valami cifra, belemegy a dologba és abban a hitben, hogy a berlini, barcelonai, párisi, brüsszeli stb. kiállítási zsüri nagybecsű kitüntetéséhez jut a drága pénzért, minden áldozatra kész.

A dolog pedig a következőképpen történik: Az egyesült kül- és belföldi szövetkezet egyszerűen kibérel valamely ipari és művészi kiállításon egy darab területet azzal, hogy ő ott ipari és kereskedelmi cikkeket fog kiállítani. Mikor aztán a balek kereskedőket sikerül neki elbolondítani, akkor először is hallatlan kiállítási árt vesznek meg rajta, minden felelősséget és veszélyt a kereskedő visel, a tárgyakat tűz ellen biztosítani tartozik, a tárgyakat soha többé vissza nem kapja.

És ezekért a hazafiúi áldozatokért a banda kiállít a nagy honoráriumért a szegény becsapott kereskedőknek valami olyan kitüntetésféléit, a mely lehet, hogy cifra, (a szerint, a hogy fizetnek), de, a melynek kevesebb erkölcsi értéke van, mintha azt valamelyik hordártestület állította volna ki, „erkölcsi elismerése jeléül“.

A legtöbb kisvárosi kereskedő még ezeknek az okleveleknek is tud örülni, de ha valamelyiknek megjön az esze, vagy egy igazi zsüri oklevelet lát valahol és szembeötlök neki a különbség, akkor a banda azt feleli a reklamálóknak, hogy ők egy szóval sem mondták, hogy a kiállítási zsüri okleveleivel fognak kedveskedni, az ő kitüntetései csupán „magán“ kiállítói oklevél és érem.

Hát nem szégyen-e, hogy ily üzelmekre a legjózanabb eszű emberek, a kereskedők közül lehetséges áldozatokat fogni? Hisz egy kis utánjárással, egy egyszerű levéllel bárki rájöhet, hogy ez az egész

szövetkezet egy nyomorult banda, a melynek jelszava és üzleti elve ebben a magyar közmondásban nyer megtestesítést: „Bolondnak a fapénz is jó.“

Tudomásunk van róla, hogy Magyarország vidéki kereskedői közül ezrével mentek lépve. Ezek most siratják azt az egy két százat „előleg“ et, a mit elveszítettek, vagy pedig szégyelik magukat. És nem is ok nélkül.

A hatóság tud ezekről a dolgokról, de teljesen meg van kötve a keze. Mert habár a banda üzelve beleütközik is a büntető törvénykönyv szakaszaiba, de azt csakis a csalásnak lehet kvalifikálni. Már pedig a család ez esetben magánvádra üldözhető és így az igazságszolgáltatás mit sem tehet mindaddig, a míg a becsapott kereskedő nem tesz feljelentést. Ez pedig hallgat, mert resteli a dolgot. Nincs tehát egyéb hátra, mint a nyilvánosság útján felhívni az illetők figyelmét ez üzelmekre. Ez talán használni fog.

Kommentárt írni ehhez az alaposan megírt közleményhez írni feleslegesnek tartjuk, csupán azzal zárjuk be jelen közleményünket, hogy legutóbbi értesüléseink szerint a feljelentés már megtett a szédelgő kompánia ellen. A mit valószínűleg egész özöne fog követni az érdekesnél-érdekesebb feljelentéseknek.

Hirek.

Pécs, 1895. augusztus hó 6.

(Haviboldogasszony-napi bucsu.)

Az esős időjárás nem kedvezett a haviboldogasszony-napi bucsunak. A hívők sokkal kevesebb számban jelentek meg, mint más alkalomkor, de azért rég szokás szerint elzarándokoltak ide bucsusok messze földről is. A körmenet a székes egyházból reggel 6 órakor indult volna, de az esős időjárás miatt teljesen elmaradt. A kis kápolna zsúfolásig tömve volt. Az emberek verekedéssel, oldalba döfésekkel jutottak be. A magyar hiszónoklat a ferencrendiek részéről tartott, a hegy déli részén, bent a kápolnában német predikáció volt, majd horvát nyelven tartott hiszónoklat. Reggel 7 óra felé megszűnt az eső, ekkor nagy számban csoportosultak a városban lakó hívők a kápolna körül, s csakis a déli órák felé kezdtek oszolni; ki ki áhitattal tért haza lakába.

(A vásár.) A tegnapi napon kezdődött országos vásár nem felelt meg a hozzáfűzött reményeknek. A látogatottság igen gyér volt s a kínálat sokszorosan felülmúlta a keresletet. Különösen az állatokban volt igen csekély a forgalom, noha igen sok lovat és szarvasmarhát hajtottak fel ez alkalommal. A lacikonyhákat, melyek ez alkalommal szokatlan nagy számmal lettek hevenyészve, ugy a vasárnap délután, a ma reggeli kíváncsiak tömegesen vették igénybe.

(Katonai hírek.) Az 52. gyalogezred tartalékosai f. hó 3-án este utaztak fel Budapestre. Kellauer főhadnagy vezénylete alatt. Az 52. gyalogezred pécsi zászlóalja 8-án masirozik Pilis Csabára, míg a 44. gyalogezred Pécsét állomásozó három zászlóalja 15-én indul Mohácsra, utközben Német-Bolyon meghálva. Mohácsról hajókon történik a szállítás egész Budapestig.

(Eljegyzés.) Kis Zsigmond, a Taussig Ármín cég üzletvezetője eljegyezte Groszman Emma kisasszonyt Szegedről.

nyelvérzék és a nyugateurópai szokások szempontjából.

Az első szemponttal könnyen végezhetünk. A „maga“ magyarsága ellen, azt hiszem, nem lehet ki fogást tenni. A jóhangzás szempontjából pedig határozottan előnyt kell neki adni az émelegős kegyed és a feszes, merev önnel szemben, a mit a „legnagyobb magyar“ talált fel, kinek egyetlen hibája a zárkózott arisztokratizmus volt. Mert nem szabad elfelejteni, hogy csakis arról van szó, hogy e három forma között válasszunk. Az határozottan rosszul utánczolt dzsentriszkedés, mikor így köszönt valaki egy uri asszonyt: csókolom a kezét — „magának.“

Ebben a mondatban helyén van a nagyság vagy ha éppen úgy tetszik a „nagyságos asszonyom.“ A világgért sem tartanám helyesnek, hogy azok a derék tárcairók, a kik valamely chaise longue elragadó pongyolában heverő, nagyságos asszonyhoz szoktak nyári tárcaleveleket irogatni, cikkelyeiket ezentúl egyszerűen így kezdjék, hogy „Maga.“ Nem az első megszólításról alkudozzunk, hanem annak beszédközben való ismétléséről. Mert akármilyen szépen hangzik az a „nagyságos asszonyom“, csak nem lehet minduntalan ismételni? És azért van a németnek Sie-je, a franciának Vous-ja, hogy ezt a fölösleges ismétlést el lehessen kerülni. A francia királyi is Sire-nek szólítja meg ugyan első ízben, de a levél belsejében a Vous járja még a XIV. Lajoshoz irt levelekben is.

És itt aztán rátértünk a nyugat-európai álláspontra. A nyugat-európai nemzetek a társalgás közben való megszólításnak csak egy formáját ismerik,

(Pécsi turisták az osztrák alpesek közt.) Városunk országgyűlési képviselője Erreth János és Dischka Győző főreáliskolai igazgató az osztrák alpesek közé tett utjukban meglátogatták a Tirol, Karinthia és Salzburg összeszögellésénél tornyosuló hegyóriásnak, az osztrák-magyar birodalom legmagasabb ormánának, a Grossglocknernek vidékét és a hatalmas Pasterze-jégáron keresztül felhatoltak a 3463 méter magasra nyúló Adlersruhéig, honnét tegnap érkezett táviratok szerint vasárnap szerencsésen leértek Heiligenblutba. A kirándulásnak pompás idő kedvezett s így kiállott fáradaimaikat a legelragadóbb kilátás jutalmazta.

(Jónás Janosi itthon.) Párisból, hol annyi babért s fényes tallért szerzett a mi Jancsánk, végre több mint egy évi távollét után újra haza jött. Szombaton, e hó 3-án érkezett Pécsre s mint halljuk, egy darab ideig itt is fog maradni.

(Vasárnapi kirándulás.) Egész héten fáradozik, kora reggeltől késő estig, a zimankós téli napokon ugy, mint kánikula idejében, mikor a föld egy nagy tüzes katlant reprezentál, melyben az emberi páriák huzzák a görnyesztő rabigát. K. ur már 20 éve folytatja virágzó vegyeskereskedését, folytonos egyhangúsággal, mert hogy télen savanyu káposztát árul a nyári vizes uborka helyett s a galiciai sajtok egy hónap mulva illatosabbak, mint megérkezésük napján, az ő reá nézve oly szokott dolog, mint rossz deáknak a szekunda. Minden portékája kelendőségnek örvend, csak öt felszedült leánya ül otthon a pártában, lévén a kereslet aránytalanul kicsiny a kínálathoz képest. Nem tudni még mi szállta meg K. urat tegnap, de szenzációs kijelentéssel lepte meg félszázados oldalbordáját: Száli lelkem, ma nagy napunk lesz. Elmegyünk egy groszártig kirándulást csinálni, öitözzetek gálába, én reám veszek a vőlegényi ancugot s mulatni fogunk. A mámi és Hebron kertjének elviruló rózsái hízelgve borultak a legjobb férj és leggyengédebb apa nyakába, ugy hogy K. ur is meg volt hatva szokatlan nagylelkűségétől s zokogott, mint Marius Kartágó romjain. Délután kettős jänsemarsban indult az egész család az új sörház felé, kísérve az irigy konkurrensok suttagásától. A sörházban kiválasztották a legnagyobb asztalt s a mámival együtt féltucat virágszál és K. ur e körül letelepedtek. Most titokban nagy sugdolozás indult meg, a pincérek mind összegyűltek lesni a parancsokat. „Tönkre akarsz tenni engemet?“ hebeg a férj. „Aber Móric...!“ sipákol az asszony. K. ur nagyot üt a botjával az asztalra s odaszól a pincérgárdához: „Hozzon egy pohár sört, egy üveg vizet és hat darab Eckstüek kenyeret!“ Erre elégedetten kibombolja kabátját, hat tyuktollas kalap foglal el még egy asztalt s a pincérek arca ellipszoid alakot ölt. A főpincér tajtézik a dühtől s arra gondol, hogy mily módon utasítsa ki a kelletlen vendégeket, mikor K. ur stentori hangon odaszól: „Mboh, miféle vendéglő ez, még zenéjük sincs!“

(A csendőrség új beosztása.) A hivatalos lap közli a hat csendőrkerület új beosztását. A bennünket érdeklő VI. kerületbeli (székesfehérvári) parancsnokság 3-ik szárnyának, melynek tudvalevőleg székhelye Pécsen van, a területi beosztását következőben közöljük: Az első szakasz Pécsen a következő őrsökkel: Pécs, Egerág, Pécsvárad, Mágócs, Sásd, Bakóca, Szent-Lőrinc, Sellye, Baksa, Vaiszló, Szabolcsbánya. 2. szakasz: Mohács a következő őrsökkel: Mohács, Szederkény, Siklós, Bere-

kivétel nélkül, és ha mindenáron a művelt nyugat után akarunk indulni: választanunk kellene egyet a mi három megszólításunk közül. És ha már választanunk kell, mért essék a választásunk az émelegős kegyedre és a feszes önre, azt az állítólagos régi erkölcsök és a modern ajropéjerség bajnokainak még eddig nem sikerült megindokolnia.

De tegyünk egy concessziót. Nem a „kegyednek“, mert ezt a józilis önyörtelenül kizárta a jó társaságokból, hanem az „Önnek“. Komoly tárgyalások, üzleti ügyek lebonyolítása, politikai vita közlések, tisztelgő látogatások alkalmával semmi kifogást se tehetni az „Ön“ ellen, sőt ilyen alkalmakkor határozottan helyén valónak tartom. De bizalmas körben, a mikor a társalgásnak csak szórakozás, egymás mulattatása a célja, a szalonokban, a bálteremben, terített asztal mellett, a mikor az ember áldozó kedélylyel mindenféle kedves és pajkos dolgot sug a szomszédnőjének, ily esetekben határozott, barbarizmus lenne, ha ragaszkodnánk az „Önkegyed“ feszes formáihoz.

Azért sokkal inkább igaza van Dzsentri Jósának, a ki ilyen helyzetekben lelki furdalás nélkül azt mondja kiválasztott hölgyének, hogy „Maga ma ennivalóan csinos“, mint annak a legatus diáknak, a ki a nagy megilletődéstől a földesur leánya előtt a pezsgő után így nyilatkozott meg: „Nagyságos kisasszonyom, méltóztassék megengedni ama határozott és megingathatlan meggyőződésnek adnom kifejezést, hogy ön ma valósággal sugárzik a kellemtől.“

A méltányosság mondatta el velem ezt a védő-

mend, Dárda, Főherceglak, Dunaszekcső, Herceg szőlős, Kácsfalu, Mohács-ziget, Villány, Harkány, (fürdőkülönítmény). 3 szakasz: Szegzárdon a követ kezű őrsökkel: Szegzárd, Bántaszék, Bonyhád, Tevel, Dombóvár, Szakcs, Tamási, Gyöngy, Simontornya, Dunaföldvár, Paks, Fadd, Ozora, Nagy-Dorogh, Felső Iregh.

— **(Szinházi botrány Eszéken.)** Tegnap, (vasárnap) Eszéken a Szalkai Lajos igazgatása alatt magyar szintársulat tartotta első előadását, és mint ott megfordult tudósítónk írja, óriási botrány ment végbe. „A falu rossza” került színre. Az előadás iránt a közönség részéről roppant érdeklődés mutatkozott, mert Eszéken már 15 év óta nem játszott magyar szintársulat, továbbá mert Szalkainak az eszéki szenátus elutasító határozata ellenében a zágrábi országos kormány adta meg az engedélyt s mert végül már napok óta híre járt, hogy az eszéki több nyere otthon vakációzó zágrábi egyetemi polgárokból álló ifjuság a magyar előadásokat megakadályozni, a magyarok ellen tüntetést rendezni szándékozik. A színházat a közönség zsufolásig megtöltötte, a páholyokban a legelőkelőbb közönség foglalt helyet, a földszinten s karzaton ember-ember hátán s mindenki lázas türelmetlenséggel várta az előadás megkezdését. Pont 8 órakor felgördült a függöny s alig mondta ki Feledy Gáspár az első magyar szót: a földszinten fülhangozó füttyök hangzottak el s oly óriási lármával s zivaj kezdődött, hogy a függönyt azonnal lebecsülték; — a közönségnek a zártzárakat s páholyokat elfoglalt része ellenben hangos éljenzésekbe tört ki s oly tapsvihart arrangirozott, hogy az a füttyöket csakhamar túlhasogtatta. S midőn az ifjuság erre sem hagyott fel a zivaj- s lármával, hangos „ki velők”, „dobjátok ki” kiáltások hallatszottak, a páholy s zártzárak tartó publikum felemelkedett ülőhelyéről s öklökkel, botokkal s esernyőkkel fenyegették a zavargókat, a mire csakhamar megjelent vagy 15—20 rendőr s a zavargó diákokat fülöknél fogva vitték ki s közülök 17-et letartóztattak s átkísérték a városházára. A csend ekként helyreállítván, az előadás a közönség tolytonos éljenzése s tapsvihara közt megindult; — a szereplőket felvonások után vagy 5—6-szor hitták ki. Ezalatt a színház előtt körülbelül 1000 ember verődött össze, de az előadás után egész csendben szétszórt a kíváncsi tömeg. Csak az a kár, hogy Szaikai társulata sokkal gyöngébb, semhogy a magyar színművészetet méltán reprezentálhatná az eszéki művelt közönség előtt.

— **(Megverte az apját)** Szűts János, aki csak a napokban szabadult ki a kir. ügyészség fogházából, a hol verekedés miatt ült, — tegnap este szüleinek felső balokány-utca 42. sz. a. lakásán beruggott állapotában elkezdte apját hatalmasan ütlegelni, úgy hogy a panaszra megjelent öreg ember testén az orvosi látélet több „tolytonossági hiányt” és „ficdag”-ot konstatait, kék és zöld foltok társaságában. Az elvetemült fiut a rendőrség vette pártfogása alá, a honnan az atya panaszára át fogják szállítani ismét előbbi helyére: az ügyészség fogházába.

— **(A Daloskör pót nyári ünnepéye.)** A „Pécsi Polg. Daloskör” által a múlt hónapban oly nagy költséggel és fáradsággal rendezett nyári ünnepéye az idő kellemetlensége miatt kellelőleg nem sikerülhetett. Ebből az okból a Daloskör elhatározta, hogy az Abbáziában f. hó 15-én egy újabb pót nyári ünnepélyt rendez. Ez alkalommal része lesz a közönségnek, az idő kegyetlensége miatt multkor elmaradt látványosságok élvezetében. A Daloskör ismételtelen azon fáradozik, hogy a közönség igényeit teljesen kielégítse s az általa mindenkor nyilvánított elismerést

beszédet a „maga” mellett, de a méltányosság azt is megköveteli, hogy igazságot szolgáltatassanak azoknak, a kik nem a „magát” mint olyant, hanem mint az újabb társadalmi kinövések egész tömegének egyik jelenségét itélték el. A fesztelenséget tényleg túlságba viszik nálunk még némely jobb társaságban is, és ez az áramlat már a hölgyeket is nagyon magával ragadta. Ők is segítettek a mi poétikus csárdásunkat az indián haditáncok színvonalára juttatni. Férfi ismerőseikről, még a kevésbé bizalmasokról is vajmi gyakran per Pista és Laci emlékeznék meg, versenyt isznak velők és versenyt is szivaroznak, még pedig nemcsak otthon. De hát mit tehet arról a szegény „maga”, hogy éppen a jukker-hölgyek és azok a bizonyos jól fészült és jól öltözködő uracsok kapták fel, a kik kihívó modorokkal, snájdig magatartásukkal, örökös afferjaikkal, dicsekvésükkel és hangos beszédükkel rémei minden jó izlésű társaságnak? A „maga” ebben teljesen ártatlan és nincs igazság abban, hogy az apák büneiért a hatodiziglen való generációt lakoltassuk meg. Olyanforma dolog ez, mintha a jó nevelésű emberek abbahagynák a tegeződést, mert kiderült, hogy a betörők, váltó aláírás tévesztők, szerencsekorrektor, kártyások és egyéb harmadosztályu gentlemenek szintén tegeznek egymást.

Gamin.

ismételten kiérdemelje. Az ünnepély másora, melyben az egyet csinos postamesternőit, a katonazenekar kísérete mellett, vegyes karban fognak énekelni, igen ügyesen van egybe állítva. Lesz ezenkívül amerikai posta, nagy költséggel rendezendő tűzijáték és fényes kivilágítás 500 lampionnal és bengáliai fényvel.

— **(Vadászati jog.)** Miután a Németi község urbéri birtokosainak tulajdonát képező vadászati jog az augusztus hó 4-ére kitűzött árverésen nem adatott ki, f. hó 11-én reggeli 8 órakor fog Szalántán a körjegyzői irodában a legtöbbet ígérőnek 6 évre haszonbérbe adni.

— **(Nyugalomba helyezés.)** Kishalmágyi Hollak György, pécsi 19. honvéd gyalogezredbeli százados, mint „rokkant, mindennemű népfelkelési szolgálatra is alkalmatlan” nyugalomba helyeztetett.

— **(Modern Othello.)** Kretschmer Lóránt hosszú évekig volt Jolánka nagysád intím kurizálója, azon hivatásos udvarlók közé tartozva, kik a mézgyűjtő méh módjára szállnak virágról virágra, de sehol sem maradnak huzamosabb ideig. A bogárszemek tüzes pillantásai azonban leperzseltek a ledér szárnyakat s végül azt az áldozatot csikarták ki tőle, hogy késznek nyilatkozott felcérelni aranszabadságát a hymen rózsaláncaival. Idáig még minden rendben történt, mert ez a história már másokkal is megesett, legfeljebb más kiadásban. Azonban az már non plus ultrája a féltékenységnek, mi a nyomtatott eljegyzési kártyák utóiratában foglaltatik: „Ezennel bárkinek is megtiltom, hogy menyasszonyommal szóra álljon.” A legjobb a dologban, hogy szóral szóra igaz és a szigorú tilalom dacára ime még is mezog a föld.

— **(Nótás esték.)** Négy estén volt alkalma közönségünknek azokban a szép nótákban gyönyörködni, melyek eredetüket a Dankó Pista zenialitásának köszönhetik. A hirneves dalköltő a már korábban szerzett dalaival is általános tetszést aratott; a legújabbán szerzett „Balaton nóták” kal pedig valóságosan elbűvölte a hallgató publikumot. E dalokról nem is lehet jóformán írni; hallani, élvezni kell ezeket a majd lágyan zsongó, majd meg haborgó, sürgő áriákat, melyek a lelket elviszik oda a verőfényes, hullámzó tó fűzfacsérjés partjaira. Gyönyörű kompozíció a „Magyarok bejövetele” című induló is, mely a jövő évi millenniumi kiállításban bizonynyal elismerést szerez a magyar dalköltészetnek. Az egyes esték-ről szólva a pécsi közönség általánosságban meg lehet elégedve; de Dankó Pista se csatlakozott meg Pécsváros intelligenciájának a dal, illetve a szép zene iránt táplált, elismert előszeretetében. Különösen a Bedőkavéházban vasárnap este előadott daraboknak volt nagy publikuma, úgy hogy az utolsó szék is el volt foglalva. Mint halljuk, városunkból Siklóra, Gyűdre, majd meg Szentlőrincere megy Dankó, hol mindenütt egy egy előadást fog rendezni; azután Kaposvárra szándékozik néhány előadásra indulni. Érdekesnek tartjuk megemlíteni, hogy Dankó Pistával ez országos körutjában vele utazik felesége is, ez a szép menyecske, kinek kedves modora azonnal elárulja a finomabb családból származott uri nót. Valószínűleg sok érdeme lehet ennek a szép asszonynak azokban a szerelmes nóták megszületésében, melyeknek édes apjok a Pista hegedűje.

— **(Succi újra koplal.)** Mint berlini lapokban olvassuk, Succi, a híres mű koplaló most ott mutatja be az éhezés legmagasabb művészetét. Külön e célra épített pavilonban és folytonos felügyelet mellett kezdte meg a múlt héten 30 napra terjedő koplalását. Állandóan jó kedvben van s némi díjazás mellett még a fleuret vívást is tanítja. Az orvosok állandó bulletint adnak ki állapotáról. 71.5 kiló normális súlyából már a negyedik napon 6 kilót vesztett. Különös ember, a ki a koplalásból él.

— **(A csalafinta fiakkeres.)** Szombaton délelőtt Dankó Pista a „Koronából” kijövet, — hol szállva volt, — megszólított egy a kórház előtt álló fiakkerest, hogy vinné el őt a Schmidt Tóni doktor ur lakására, az ispitába. A ravasz kocsis rögtön tisztában volt, hogy idegennel van dolga, a kundsaftot nem akarván elszalasztani, intett Dankónak, hogy csak üljön kocsiába. Egy jó negyed órai ide-oda kocsiszás után végre megállapodtak egy nagy kétemeletes ház előtt s ekkor vette észre Dankó, hogy úgy járt ő is mint a mádi zsidó; vagyis ment, mendegélt s mégis csak ott van, ahonnét elindult. Természetesen azonnal rájött a fiakkeres turpisságára ki egy fillért se engedett az előre kialakított nyolc piculából, melyet Dankó a békeséguek okáért szépségesen le is szurt előtte.

— **(A ki hamar gazdag akar lenni.)** Eibach Konrád batina szikvizgyáros hamar szeretett volna meggazdagodni; s törte is ennek módozatai felett hónapok óta fejét. A vége az lett, hogy a gazdagodhatnáság rögeszméjévé lett; miértis Pécsre szállították a kórházba megfigyelés végett, mert már kezdett állapota úgy magára, mint családjára komolyan veszélyessé válni.

— **(Veszélyes esés.)** Vecsanin Mihály bolygai lakos egy kis borral igyekezett haza a hegyről. A baj csak az volt, hogy nem csak a kocsiján

levő hordó, hanem a feje is borral volt tele. Utkösből a hegyről lejövet lebukott, a lovak kőpő került, s a mint előbb a kocsin, úgy most alatta vonatott a lovak által. A kiáltóásaira oda futott asomzedők a kocsihoz, majd pedig otthon as ágyra, a melyről — mint mondják — aligha is kel fel többé. Mindenben legesebb a kellő mérték, még a bucsura való előkészülésben is!

— **(Szüreti kilátások.)** Hajdan az augusztus havi vásár főcikkét a hordók képesték s ilyenkor már lázas türelmetlenséggel tekintettünk a közelgő szüret felé, most azonban már csak a régi jó idők emléke tartja fenn a mult e hagyományát. Megyénk legtöbb helyén a peronoszpora pusztít s így igen különbözök a termései kilátások. Sok helyen a peronoszpora ellen még a harmadszori permetezés sem használt, csak a kadarka-faj tarja magát kitűnően, úgy látszik, legjobban ellenáll azon káros parazitáknak, melyek ezekre rugó károkat okoztak. A hol azonban a permetezést rendszeresen üsték, ott a szüreti kilátások meglehetősek, sőt némely helyeken jó termésre számítanak.

— **(Megvert tótlegényke.)** Utcáhozszat kiabált egy lipót-megyei tót emberke, hogy: „Van e valami drótozni, fótozni...? — de eredménytelenül, nem vette senki sem igénybe ajánkozását. Egyik szigeti külvárosi utcában is járt kelt a kis drótos, mikor rakoncátlan gyerekek csúfolni, heccelni kezdtek, mindaddig, míg egyet mérgében fejbe nem ütött a keze ügyébe akadt drótosomóval. Nagyon természetes, hogy a megütött gyerek sirva futott lakására és könyezve panaszkodott el apjának. A feldühödött apa rögtön az utcára rohant, s a védtelen tótlegényt agyba főbe verte. A méltatlanul megvert drótos könyes szemekkel tért tovább, s mintha semmi sem történt volna, kiabálta tovább: „Van-e valami...?”

— **(Betiltott munkágyülés.)** Munkás tervez — rendőrség végez. Ez új közmondás bizonyult be a f. hó 4-én d. u. 2 órára kitűzött munkágyülés alkalmával. Vagy 200—300 munkás gyűlt össze a „Darázsfészek” tágas udvarában, kik között sokan voltak a vidékről is. Senki nem nézné ki ott egyikből sem a veszélyes szocialistát, izgatottságnak nyoma sincs, hanem vidám sörözés és ének mellett mulatoznak. A helyiség rendeltetését a falakra pinagtalt méhek és a „Népszava” kifüggesztett példányai igazolják, továbbá a következő hangzatos felirat:

XIX. Század Népe.

Ébredgy ezredeves álmaidból Oh munkás!

E világnak állapotját

Gondold meg ó mivoltát

Ha kisdéket tanítod

Tevelgőket igazítod

Akkor tied lesz en a földi

— Paradízsom.

Ébredj föl álmaidból O magyar!

A kitűzött két órától már négy is lett s a mindinkább összegyűlő munkások már nyugtalanodni kezdtek. Képvisele volt ott minden iparág és a közeli bányatelepről is több zubbonyos bányász jött be családostul együtt. Mikor már a türelmetlenség tetőpontjára hágott, jelentkezett a szónok, Rónak alkaptány végzését olvasván fel, melylyel a gyűlés megtartását — tekintettel az országos vásár és havihegyi bucsura — nem engedélyezi, de augusztus 11-én való megtartása ellen semmi ellenvetése nincs, ha a szónokok nevét és illetőségi helyét hivatalosan bejelentik. A munkások minden zúgolódás nélkül vették tudomásul az alkaptány leiratát s csak itt-ott hallatszott a panaszos felkiáltás: „Bezzeg ha a kormány mellett tüntetnénk...!” Az elhalasztás következménye fokozott agitáció lesz s plakátok kiragasztása.

TÁVIRATOK.

— Egy császári Klapka halála.

(A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Klapka Ferdinánd, nyugalmazott vezérőrnagy, Klapka György 48-as tábornoknak, Komárom hősi védőjének bátyja, 87 éves korában meghalt Brünben. A szabadságharcban ellenünk harcolt.

— Életmentő magyar püspök.

(A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Radegundban tegnap Holdházy c. püspök több pap társaságában kirándulást tett. A meredek hegyi uton a társaság egy lovaktól elragadott kocsi látott, melyben egy uri nő ült rémesen sikoltozva. A kocsi és lovak lefordultak egy sebesen zuhogó patakba. A püspök az uri nőt kezeinél fogva kihuzta még idejekorán és így megmentette a biztos haláltól. A kocsi és lovak tönkrementek.

— **Képviselelő beszámoló és határozati javaslat.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Polónyi Géza tegnap tartotta választói előtt beszámolóját Hajdu-Szoboszlón. Utána Kiss

Sándor orvos a következő határozati javaslatot ajánlotta elfogadásra:

„A szoboszlói függetlenségi és 48-as párt, úgy a mint megalakult volt, rendületlenül ragaszkodik az 1884-ben megállapított párt-programmhoz; annak megvalósítására az alkotmányos küzdelmet a törvényes eszközökkel folytatni kötelességének ismeri; a választókerület függetlenségi és 48-as pártja a közjogi önállóságnak és az állami függetlenségnek kivívását tartja fő céljának és ez okból mélyen sajnálja, hogy az országos párt képviselőiből alakult központban szakadás állott be; mert ez a fő célra való törekvésében a párt harcceptelenségét teszi nyilvánvalóvá. A legjobb reménnyel várja a szoboszlói függetlenségi és 48-as párt az újból való egyesülést, melyet szükségesnek ismer föl. A kerület képviselője, Polónyi Géza személye iránt a kerület ragaszkodásának kifejezése mellett teljes bizalommal viseltetik.“

Ezt a határozati javaslatot egyhangulag elfogadták s minthogy szólni senki sem kívánt, elnök az ülést berekesztette. Polónyit nagyon lanyhán fogadták választói és felszólították, hogy ne keresse jövőben a pártoskodást, mert meg fogják bukhatni.

— **Anarchista merénylet.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az anichei bányatársaság igazgatójának jubileumán egy anarchista ötször rá lőtt az ünnepeltre, végre a kezében tartott bomba szétrobbant és magát a merénylőt is szettepte. Az igazgató és négy egyén súlyosan megsérültek.

— **Diplomaták sugdosásai.** (A Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Goluchowsky tegnap meglátogatta Ausseben Hohenlohe herceget. Három óra hosszáig tanácskoztak. Innét Ischlbe utazott a külügyminiszter, hogy jelen legyen a román királyi pár mai fogadásánál.

Szerkesztői üzenetek.

Szabó András Mohács. Vizsgálat alatt levő ügyekben a vizsgálat miként való megejtése iránt rekrimináló cikkeknek, előttünk ismeretlen kézből való közlését elveink ellen valónak tartjuk. Tessék bevárni a vizsgálat eredményét, mi abba be nem folytunk.

VASUTI MENETREND.

PÉCSRE ÉRKEZIK.

Budapestről	1804. sz. szem. von. reggel	5 ó. 15 p.
B.-Bródból	1807. sz. szem. von. reggel	8 ó. 01 p.
Uj-Dombóváról	1842. sz. vegy. von. reggel	8 ó. 23 p.
Becsből	6302. sz. szem. von. d. e.	9 ó. 39 p.
B.-Bródból	1805. sz. szem. von. d. e.	11 ó. 18 p.
Budapestről	1806. sz. szem. von. d. u.	4 ó. 08 p.
Vinkovczeről	6301. sz. szem. von. d. u.	5 ó. 50 p.
Budapestről	1802. sz. gyors. von. este	7 ó. 44 p.
Becsből	6312. sz. vegy. von. este	8 ó. - p.
B.-Bródból	1803. sz. szem. von. éjjel	11 ó. 02 p.

PÉCSRŐL INDUL:

B.-Bród felé	1804. sz. szem. von. reggel	5 óra 35. p.
Budapest	1801. sz. gyors. von. reggel	8 ó. a 24. p.
Bécs	6311. sz. vegy. von. reggel	8 óra 29. p.
Vinkovoze	6302. sz. szem. von. reggel	9 óra 49. p.
Budapest	1805. sz. szem. von. d. e.	11 óra 34. p.
Uj-Dombóvár	1853. sz. vegy. von. d. u.	2 óra 44. p.
B.-Bród	1806. sz. szem. von. d. u.	4 óra 20. p.
Bécs	6301. sz. szem. von. este	6 óra 32. p.
B.-Bród	1808. sz. szem. von. este	8 óra 18. p.
Budapest	1803. sz. szem. von. éjjel	11 óra 30.

F. évi május hó 1-től a B.-Bródból jövő 1807. számú és B.-Bródba menő 1808. számú személyvonatoknak Mohács felé csatlakozásuk van.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC

Hirdetések.

Azonnali belépésre ajánlkozik egy szaképzett okleveles

gépész.

Szíves megkeresések Hirschfeld M. hez kéretnek, **Baranya-Mágocsra.**

Hirdetések jutányos áron
vétetnek föl kiadóhiva-
talunkban.

A társulat csak rövid ideig fog Pécsen tartózkodni.

Olaszországi nagy sport-circus

Igazgató: CORRADINI FERENCZ Turinból.

Pécsen felállítva a buza-téren.

Ma kedden, 1895. augusztus 6-án

sport-előadás

tartatik, fényes, válogatott és felette mulattató műsorral.

Ujdonság! Itt először! Ujdonság!

Mr. de la Croik

világhírű excentrikus zenebohóc fellépte.

Bonheur a tüzi ponyy-ló

3 éves, csak rövid idő óta van szabadon idomítva, elővezeti Corradini igazgató.

Kivánatra!

Ujjonnan!

Caroussel

nagy potpourrie hippique 5 lóval.

Záradékul itt először:

A rablók.

Jelenetek Rózsa Sándor életéből.

Nagy tört. látványos némajáték. Előadja 50 férfi és nő.

Helyárak: Zártszék (számozott hely) 1 frt. — I. hely 70 kr., — II. hely 40 kr., — Karzat 20 kr. — Tíz éven aluli gyermekek és katonák örmestertől lefelé: Zártszék 60 kr. I. hely 40 kr. II. hely 25 kr. Karzat 15 kr.

Saját 15 emberből álló zenekar.

Nagyérdemű közönség! Pécs város és vidéke n. é. közönségének a művészet iránti pártolását ismerve, minél számosabb látogatásért esedezik teljes tisztelettel

Thaler Ede,
titkár.

Corradini Ferencz,
igazgató.

Üzlethelyiség-változtatás.

Van szerencsém a n. t. közönségnek tudomására adni, hogy

könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatvány-
raktár és papirkereskedésemmel

Pécsen, Mária- és megye-utcza sarkán

(a királyi-táblai épület átellenében) levő saját házamba költöztem át. Tisztelettel

TAIZS JÓZSEF.